

Vörös István

Versárnyékok

I

VILÁGAZONOSSÁG

árnyékvers

A világ az, ami
árnyékot vet magára,
a zizegését hallani,
a fény-próbát megállja.

Az árnyék árnyékot takar,
réteg rétegre,
mi lélek lesz hamar,
képek félelme.

A világ az, aki
könnyedén megszemélyesül,
tudatot kölcsönöz neki
az úr.

A világ az, amely
nem érthető. De érthető,
ha az idővel összenő
a hely.

2

ÖNELTÉRÉS

az előző égi mása

Az én árnyékot
húz ki maga alól,
zajt csapva meghasad,
és a résből dalol.

Fénysáv fénysávra épül,
egy nyári palota
lesz majd belőle,
gondolat bánata.

Az én nem az, aki
nem szívesen személy.
A gondolatát vágyai
uralják. Szenvedély

az én, de olyasmi, amely
elfér egy fejben is akár,
egy szóban, egy betűben,
nem is kell neki hely.

3

ÖNAZONOSSÁG

bal-lator vers

A világ az, ami
húz ki maga alól,
a zizegését hallani,
a rettegés dalol.

Az árnyék árnyékot takar,
egy téli palota,
mi lélek lesz hamar,
gondolat bánata.

A világ az, aki
nem szívesen személy,
tudatot hazudik neki
a szenvedély.

A világ az, amely
elfér egy fejben is akár,
ha az idővel összenő,
nem is kell neki hely.

4

VILÁGELTÉRÉS

jobb-lator vers

Az én árnyékot
vet ki magára,
zajt csapva meghasad,
a fény-próbát megállja.

Fénysáv fénysávra épül,
réteg rétegre.
Miért lenne belül
képek félelme?

Az én nem az, aki
könnyedén megszemélyesül,
a gondolata, vágyai:
az úr.

Az én olyasmi, mely
nem érthető, ha érthető.
Egy másik énnel összenő
a fej.

Az elhallgatás okai

A jós raktára 1

Okosság, jótékonykodás, egyenes szándék
ontja testünkbe és lelkünkbe édességeit,
ahogy egy segélyszervezet bárkit segít.
A világ elátkozásával én ma várnék.

Még maradt a velünk született tisztaságból,
a bűn kudarcától éhesen bámul le ránk.
Gyerekfény ragyogja be éjszakánk,
és álmokká áll össze önmagától.

Hiába adja ki magát a legfőbb úrnak
a sátán, meglátod még benne is a jót,
felfűtöd, mint egy kültéri kohót,
így angyal múltja egykönnyen kibújhat

belőle, és majd megvédeni próbál
az árnyékoktól, mert ez így szokás.
Ha ördög részről jön a vallomás,
meghallgatásától hiába óvnál,

a kijózanult részegét segítsük,
a jó útra tért kártevőt az égbe föl
emelje bánata, mely tündököl,
aztán az öröm keresztvizébe merítsük,

hadd járja át a józan ész hatalma,
és a lelkesültség lázálmai,
az öröklét-borzongás rázza ki,
ha fáj is ez, ő biztosan kibírja.

Ártatlan öröm, segítőkészség és gyógyszer
borús biztonsággal vesznek minket körül,
a nyugalomnak mindenki másképp örül,
megérteni egyik se biztos módszer,

de az azért tény, bárányok közé születtünk!
Lepkeként száll és delfinként szökell?
A pelikán a végső titkokhoz közel
viszi áttetsző árnyékán a lelkünk.

A jótetteink képe féltett állatokba zárva
ered nyomunkba, lesz az üldözőnk,
mi rájuk mégis pisztollyal lövöldözünk,
mert mindegyikben ott a bűn, a durva lárva,

ami magával rángat a szórakozásba,
bár unatkozni volna néha jobb.
Az angyalarc mögül: előtörő zajok,
fények, eső és megváltás hideg csapása.